

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Από άπειρη αγάπη και ευσπλαχνία ο Θεός έκανε το Χριστό, ο οποίος δε γνώρισε την αμαρτία, να γίνει για μας αμαρτία, ούτως ώστε εμείς να γίνουμε εν Αυτώ η δικαιοσύνη του Θεού. Οδηγούμενοι από το Άγιο Πνεύμα, αισθανόμαστε την ανάγκη μας, αναγνωρίζουμε την αμαρτωλότητά μας, μετανοούμε για τις παραβάσεις μας και δείχνουμε πίστη στον Ιησού ως Κύριο και Χριστό, ως Αντικαταστάτη και Παράδειγμα. Αυτή η πίστη η οποία δέχεται τη σωτηρία, έρχεται με τη θεία δύναμη του Λόγου και είναι το δώρο της χάρις του Θεού. Διαμέσου του Χριστού δικαιωνόμαστε, υιοθετημένοι ως υιοί και θυγατέρες του Θεού, και ελευθερωμένοι από την κυριαρχία της αμαρτίας. Διά του Αγίου Πνεύματος αναγεννιόμαστε και αγιαζόμαστε. Το Άγιο Πνεύμα ανανεώνει τη διάνοιά μας, γράφει το νόμο της αγάπης του Θεού στην καρδιά μας και μας δίνει τη δύναμη να ζήσουμε άγια ζωή. Ενοικώντας σε Αυ-

**τόν, μετέχουμε στη θεία φύση και έχουμε τη βεβαιότητα της σωτηρίας τώρα και κατά την κρίση.-
Βασικές Διδαχές, 10**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Πριν από αιώνες ο ποιμένας του Hermas ονειρεύθηκε μια ρυτιδωμένη γηραιά γυναίκα πολύ ηλικιωμένη. Στο όνειρό του, καθώς περνούσε ο καιρός, αυτή άρχισε να αλλάζει. Ενώ το σώμα της ήταν γηρασμένο και τα μαλλιά της λευκά, το πρόσωπό της φαινόταν νεότερο. Πραγματικά, είχε ξαναβρεί τα νιάτα της.

Ο Τ. F. Torrance παρομοίασε τη γυναίκα με την εκκλησία.¹ Οι Χριστιανοί δεν μπορεί να είναι στατικοί. Αν το Άγιο Πνεύμα βασιλεύει μέσα τους (Ρωμ. η'9), αυτοί βρίσκονται σε διαδικασία αλλαγής.

Ο Παύλος είπε: «Ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής, διά να αγιάση αυτήν, καθάρισας με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου. Διά να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα, ή ρυτίδα, ή τι των τοιούτων.» (Εφεσ. ε'25-27). Ένας τέτοιος καθαρισμός είναι ο σκοπός της εκκλησίας. Γι'αυτό οι πιστοί που αποτελούν την εκκλησία, μπορούν να βεβαιώσουν πως «εάν και ο εξωτερικός ημών άνθρωπος φθειρήται, ο εσωτερικός όμως ανανεούται καθ'εκάστην ημέραν». (Β'Κορ. δ'16). «Ημείς δε πάντες βλέποντες ως εν κατόπτρω την δόξαν του Κυρίου με αποκεκαλυμμένον πρόσωπον, μεταμορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα από δόξης εις δόξαν, καθώς από του Πνεύματος του Κυρίου.» (Β'Κορ.

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

γ'18). Αυτή η μεταμόρφωση είναι η έσχατη εσωτερική Πεντηκοστή.

Μέσα από τη Βίβλο οι περιγραφές της εμπειρίας του πιστού - η σωτηρία, η δικαίωση, ο αγιασμός, ο καθαρισμός και η λύτρωση - αναφέρονται (1) ως ήδη να έχουν πραγματοποιηθεί, (2) ότι τώρα πραγματοποιούνται, και (3) ότι θα πραγματοποιηθούν στο μέλλον. Κατανοώντας αυτές τις τρεις προοπτικές, έχουμε τη λύση της φαινομενικής έντασης στην έμφαση σχετικά με τη δικαίωση και τον αγιασμό. Αυτό το κεφάλαιο, συνεπώς, διαιρείται σε τρία κύρια τμήματα που ασχολούνται με τη σωτηρία του πιστού στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον.

Η Εμπειρία της Σωτηρίας και το Παρελθόν

Μια τεκμηριωμένη γνώση για το Θεό, για την αγάπη Του και την καλοσύνη Του είναι ανεπαρκής. Η προσπάθεια βελτίωσης χωρίς το Χριστό είναι αποτυχία. Η εμπειρία της σωτηρίας που φθάνει στα βάθη της ψυχής, προέρχεται μόνο από το Θεό. Μιλώντας για την εμπειρία αυτή ο Χριστός είπε: «Εάν τις δεν γεννηθή άνωθεν, δεν δύναται να ίδη την βασιλείαν του Θεού . . . Εάν τις δεν γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθη εις την βασιλείαν του Θεού.» (Ιωάν. γ'3,5).

Μόνο μέσω του Ιησού Χριστού μπορεί κανείς να έχει την εμπειρία της σωτηρίας, «διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν». (Πράξ. δ'12). Ο Ιησούς είπε: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα ειμή δι'εμού.» (Ιωάν. ιδ'6)

Η εμπειρία της σωτηρίας εμπεριέχει μετάνοια, εξομολόγηση, συγχώρηση, δικαίωση και αγιασμό.

Μετάνοια. Ακριβώς λίγο πριν από τη σταύρωσή Του, ο Ιησούς υποσχέθηκε στους μαθητές Του το Άγιο Πνεύμα το οποίο θα Τον αποκάλυπτε ελέγχοντας «τον κόσμον περί αμαρτίας, και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως». (Ιωάν.

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

ις'8). Όταν κατά την Πεντηκοστή το Άγιο Πνεύμα έλεγξε τους ανθρώπους για την ανάγκη τους για Σωτήρα, και αυτοί ρώτησαν πώς θα έπρεπε να ανταποκριθούν, ο Πέτρος απάντησε: «Μετανοήσατε!» (Πράξ. β'37,38, γ'19).

1. Τι είναι μετάνοια; Η αντίστοιχη εβραϊκή λέξη **ναχάμ** είναι *λυπάμαι, μετανιώ*. Στα ελληνικά, φυσικά, είναι αλλάζω νουν και κατ'επέκταση αισθάνομαι τύψεις. Η γνήσια μετάνοια είναι αποτέλεσμα ριζικής αλλαγής της στάσης απέναντι στο Θεό και απέναντι στην αμαρτία. Όσοι δέχονται το Πνεύμα του Θεού, πείθονται για τη σοβαρότητα της αμαρτίας και οδηγούνται να κατανοήσουν τη δικαιοσύνη του Θεού και τη δική τους κατάσταση απώλειας. Αισθάνονται λύπη και ενοχή. Αναγνωρίζοντας την αλήθεια ότι «ο κρύπτων τας αμαρτίας αυτού δεν θέλει ευοδωθή, ο δε εξομολογούμενος και παραιτών αυτάς θέλει ελεηθή» (Παρ. κη'13), ομολογούν τις συγκεκριμένες αμαρτίες. Με σταθερή εξάσκηση της θέλησής τους, υποτάσσονται ολοκληρωτικά στο Σωτήρα και αρνούνται την αμαρτωλή διαγωγή. Έτσι, η μετάνοια φθάνει στο ανώτατο σημείο, στην επιστροφή. (Πράξ. ιε'3).²

Η μετάνοια του Δαβίδ για τις αμαρτίες της μοιχείας και του φόνου είναι έντονο παράδειγμα πώς αυτή η εμπειρία ετοιμάζει το δρόμο για τη νίκη κατά της αμαρτίας. Ελεγχόμενος από το Άγιο Πνεύμα, αηδίασε την αμαρτία του, πένθησε γι'αυτή και ικέτευσε για αγνότητα: «Τα ανομήματά μου εγώ γνωρίζω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μου είναι διαπαντός.» «Ελέησόν με, ω Θεέ, κατά το έλεός σου. Κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον τα ανομήματά μου.» «Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί, Θεέ, και πνεύμα ευθές ανανέωσον εντός μου.» (Ψαλμ. να'3,1,10). Η ακόλουθη εμπειρία του Δαβίδ αποδεικνύει ότι ο Θεός όχι μόνο εξασφαλίζει τη συγχώρηση της αμαρτίας, αλλά και μας διεκδικεί από την αμαρτία.

Αν και η μετάνοια προηγείται της συγχώρησης, ο αμαρτωλός δεν μπορεί, με τη μετάνοια, να εξασφαλίσει την ευλογία του Θεού. Πράγματι, ο αμαρτωλός δεν μπορεί από μόνος του να παράγει τη μετάνοια. Αυτό είναι δώρο του

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Θεού. (Πράξ. ε΄31, Ρωμ. β΄4). Το Άγιο Πνεύμα έλκει τον αμαρτωλό προς το Χριστό, για να βρει τη μετάνοια, αυτή την ολόκαρδη θλίψη για την αμαρτία.

2. Κίνητρα για μετάνοια. Ο Χριστός είπε: «Και εγώ εάν υπωθώ εκ της γης, θέλω ελκύσει πάντας προς εμαυτόν.» (Ιωάν. ιβ΄32). Η καρδιά μαλακώνει και υποτάσσεται όταν αισθανόμαστε ότι ο θάνατος του Χριστού μάς δικαιώνει και μας ελευθερώνει από την ποινή του θανάτου. Φαντασθείτε τα αισθήματα του μελλοθανάτου που περιμένει την εκτέλεσή του όταν ξαφνικά του δίνουν στο χέρι του ένα έγγραφο χάρης.

Μέσω του Χριστού ο μετανών αμαρτωλός όχι μόνο συγχωρείται, αλλά θεωρείται και δίκαιος. Δεν του αξίζει και ούτε μπορεί να κερδίσει μια τέτοια μεταχείριση. Όπως εξηγεί ο Παύλος, ο Χριστός πέθανε για τη δικαίωσή μας ενώ ήμασταν ασθενείς, αμαρτωλοί, ασεβείς, και εχθροί του Θεού. (Ρωμ. ε΄6-10). Τίποτε δε συγκινεί τα βάθη της ψυχής όσο το αίσθημα της αγάπης του Χριστού που συγχωρεί. Όταν οι αμαρτωλοί ενατενίζουν την ανεξιχνίαστη θεία αγάπη που εκδηλώθηκε στο σταυρό, λαμβάνουν το ισχυρότερο κίνητρο για μετάνοια. Αυτή είναι η χρηστότητα του Θεού που μας οδηγεί στη μετάνοια. (Ρωμ. β΄4).

Δικαίωση. Από άπειρη αγάπη και από έλεος ο Θεός «τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν [το Χριστό] έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι' αυτού». (Β΄Κορ. ε΄21). Με την πίστη στον Ιησού, η καρδιά γεμίζει από το Πνεύμα Του. Με την ίδια πίστη, που είναι δώρο της χάρης του Θεού (Ρωμ. ιβ΄3, Εφεσ. β΄8), οι μετανοούντες αμαρτωλοί δικαιώνονται. (Ρωμ. γ΄28).

Η λέξη “δικαίωσις” προέρχεται από τη λέξη *δικαίωμα* που σημαίνει “δίκαιη απαίτηση, πράξη”, “ρύθμιση”, “δικαστική απόφαση”, “πράξη δικαιοσύνης”, “δικεκδίκηση”, “αθώωση”. Και το σχετικό ρήμα *δικαιώνω* σημαίνει “καθιστώ κάποιον δίκαιο”, “τον αθώνω”, “τον ελευθερώνω”, “τον

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

καθιστώ αγνό”, “διεκδικώ”, “εφαρμόζω δικαιοσύνη” δίνει συμπληρωματική έννοια στη σημασία της λέξης.³

Γενικά, η δικαίωση, όπως χρησιμοποιείται θεολογικά, είναι «η θεία πράξη με την οποία ο Θεός δηλώνει ένα μετανοούντα αμαρτωλό δίκαιο, ή τον βλέπει ως δίκαιο. Η δικαίωση είναι το αντίθετο της καταδίκης. (Ρωμ. ε΄16).»⁴ Η βάση για τη δικαίωση βρίσκεται όχι στην υπακοή μας, αλλά στο Χριστό, διότι «καθώς δι’ ενός αμαρτήματος ήλθε κατάκρισις εις πάντας ανθρώπους, ούτω και διά μιας δικαιοσύνης ήλθεν εις πάντας ανθρώπους δικαίωσις εις ζών . . . Διά της υπακοής του ενός πολλοί θέλουσι κατασταθή δίκαιοι.» (Ρωμ. ε΄18,19). Ο Χριστός δίνει αυτή την υπακοή σε εκείνους που «δικαιούνται δωρεάν με την χάριν αυτού». (Ρωμ. γ΄24). «Ουχί εξ έργων δικαιοσύνης, τα οποία επράξαμεν ημείς, αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσεν ημάς.» (Τίτον γ΄5).

1. Ο ρόλος της πίστης και των έργων. Πολλοί, λαθεμένα, πιστεύουν ότι η παρουσίασή τους ή μη ενώπιον του Θεού εξαρτάται από τα καλά ή τα κακά έργα τους. Θέτοντας την ερώτηση ποιοι δικαιώνονται ενώπιον του Θεού, με τρόπο κατηγορηματικό ο Παύλος δήλωσε: «Νομίζω ότι τα πάντα είναι ζημία . . . διά να κερδήσω τον Χριστόν και να ευρεθώ εν αυτώ, μη έχων ιδικήν μου δικαιοσύνην την εκ του νόμου, αλλά την διά πίστεως του Χριστού, την δικαιοσύνην την εκ Θεού διά πίστεως.» (Φιλιπ. γ΄8,9). Αναφέρθηκε στον Αβραάμ, ο οποίος «επίστευσεν εις τον Θεόν, και ελογίσθη εις αυτόν εις δικαιοσύνην.» (Ρωμ. γ΄3, Γέν. ιε΄6). Δικαιώθηκε πριν να υποστεί την περιτομή και όχι λόγω της περιτομής. (Ρωμ. δ΄9,10).

Τι είδους πίστη είχε ο Αβραάμ; Η Γραφή αποκαλύπτει ότι «διά πίστεως υπήκουσεν ο Αβραάμ» όταν ο Θεός τον κάλεσε να αφήσει την πατρίδα του και να ταξιδεύσει «μη εξεύρων πού υπάγει». (Εβρ. ια΄8-10, Γέν. ιβ΄4, ιγ΄18). Το ότι είχε γνήσια, ζωντανή πίστη στο Θεό, το έδειξε με την υπακοή του. Δικαιώθηκε με βάση τη δυναμική πίστη του.

Ο απόστολος Ιάκωβος μας προειδοποιεί για μια λαθεμένη αντίληψη της δικαίωσης μέσω της πίστης: ότι δηλαδή

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

κάποιος μπορεί να δικαιωθεί διαμέσου αυτής χωρίς να παρουσιάσει τα αντίστοιχα έργα. Έδειξε πως η γνήσια πίστη δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς έργα. Όπως ο Παύλος, έτσι και ο Ιάκωβος χρησιμοποίησε ως παράδειγμα για την άποψή του την πείρα του Αβραάμ. Προσφέροντας τον Ισαάκ - το γιο του, ο Αβραάμ απέδειξε την πίστη του. Και στη συνέχεια ρώτησε: «Βλέπεις ότι η πίστις συνήργει εις τα έργα αυτού; και εκ των έργων η πίστις ετελειώθη;» «Ούτω και η πίστις, εάν δεν έχει έργα, νεκρά είναι καθ'εαυτήν.» (Ιακ. β'21,22,17).

Η πείρα του Αβραάμ αποκάλυψε ότι τα έργα αποτελούν απόδειξη της αληθινής σχέσης με το Θεό. Ως εκ τούτου, η πίστη που οδηγεί στη δικαίωση, είναι μια ζώσα πίστη που εργάζεται. (Ιακ. β'24).

Ο Παύλος και ο Ιάκωβος συμφωνούν στη δικαίωση διαμέσου της πίστης. Ενώ ο Παύλος γνωστοποίησε το λάθος να αποκτήσει κανείς τη δικαίωση μέσα από τα έργα, ο Ιάκωβος γνωστοποίησε την εξίσου επικίνδυνη άποψη της δικαίωσης χωρίς τα αντίστοιχα έργα. Ούτε τα έργα, ούτε η νεκρή πίστη οδηγούν στη δικαίωση. Μπορεί αυτή να πραγματοποιηθεί μόνο με γνήσια πίστη η οποία ενεργεί μέσα από την αγάπη (Γαλ. ε'6) και καθαρίζει την ψυχή.

2. Η εμπειρία της δικαίωσης. Αφού δικαιωθήκαμε με την πίστη στο Χριστό, Αυτός μας καταλογίζει τη δικαιοσύνη Του. Είμαστε τακτοποιημένοι με το Θεό επειδή ο Χριστός είναι Αντικαταστάτης μας. Ο Παύλος είπε ότι ο Θεός «τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, διά να γείνωμεν ημείς δικαιοσύνη του Θεού δι'αυτού». (Β'Κορ. ε'21). Σαν μετανοημένοι αμαρτωλοί, έχουμε την εμπειρία της ολοκληρωμένης συγχώρησης. Έχουμε συμφιλιωθεί με το Θεό!

Το όραμα του Ζαχαρία για τον Ιησού (όχι το Χριστό) τον αρχιερέα απεικονίζει εξάισια τη δικαίωση. Ο Ιησούς στέκεται μπροστά στον άγγελο του Κυρίου ντυμένος με ρυπαρά ιμάτια, που παριστάνουν τον ρύπο της αμαρτίας. Καθώς στέκεται εκεί, ο Σατανάς απαιτεί την καταδίκη του. Οι κατηγορί-

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

ες του Σατανά είναι σωστές - ο Ιησούς δεν αξίζει την αθώωση. Αλλά ο Θεός από έλεος επιπλήττει το Σατανά: «Δεν είναι ούτος δαυλός απεσπασμένος από πυρός;» (Ζαχ. γ'2). «Δεν είναι πολύτιμος στα μάτια μου, τον οποίον διαφυλάττω κατά τρόπο ιδιαίτερο;»

Ο Κύριος δίνει εντολή να του αφαιρεθούν τα ρυπαρά ιμάτια αμέσως, και δηλώνει: «Ιδού, αφήρεσα από σου την ανομίαν σου, και θέλω σε ενδύσει ιμάτια λαμπρά.» (Ζαχ. γ'4). Ο τρυφερός, πολυέλεος Θεός μας θέτει καταμέρος την κατηγορία του Σατανά, δικαιώνοντας τον τρεμάμενο αμαρτωλό, καλύπτοντάς τον με τα ιμάτια της δικαιοσύνης του Χριστού. Όπως τα ρυπαρά ιμάτια του Ιησού του αρχιερέα, αντιπροσώπευαν την αμαρτία, έτσι και το νέο ιμάτιο αντιπροσώπευε τη νέα εμπειρία του πιστού εν Χριστώ. Στη διαδικασία της δικαίωσης, η εξομολογημένη και συγχωρημένη αμαρτία μεταφέρθηκε στον αγνό και άγιο Υιό του Θεού, τον αίροντα την αμαρτία Αμνό. «Ο ανάξιος μετανοημένος πιστός, ωστόσο, περιβάλλεται με την αποδιδόμενη δικαιοσύνη του Χριστού. Η αλλαγή των ρούχων, αυτή η θεία, σώζουσα διεκπεραίωση είναι η βιβλική διδαχή για τη δικαίωση.»⁵ Ο δικαιωμένος πιστός είχε την εμπειρία της συγχώρησης και καθαρίσθηκε από τις αμαρτίες.

Τα Αποτελέσματα. Ποια είναι τα αποτελέσματα της μετάνοιας και της δικαίωσης;

1. Ο αγιασμός. Αγιασμός σημαίνει αγιότητα, καθιέρωση. Η εβραϊκή αντίστοιχη λέξη είναι *καντάς* «ξεχωρισμός από κοινή χρήση».⁶ Η αληθινή μετάνοια και δικαίωση οδηγεί στον αγιασμό. Η δικαίωση και ο αγιασμός έχουν στενή σχέση,⁷ ευδιάκριτη αλλά όχι ξεχωριστή. Καθορίζουν δύο φάσεις της σωτηρίας: Δικαίωση είναι τι ο Θεός κάνει για μας, και αγιασμός είναι τι ο Θεός κάνει μέσα μας.

Ούτε η δικαίωση, ούτε ο αγιασμός είναι το αποτέλεσμα αξιόλογων έργων. Και τα δύο οφείλονται αποκλειστικά στη χάρη και στη δικαιοσύνη του Χριστού. «Η δικαιοσύνη που μας δικαιώνει, μας αποδίδεται. Η δικαιοσύνη που μας αγιά-

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

ζει, μας παραχωρείται. Η πρώτη είναι ο τίτλος μας για τον ουρανό, η δεύτερη είναι η καταλληλότητά μας για τον ουρανό.»⁸

Οι τρεις φάσεις του αγιασμού που η Γραφή παρουσιάζει, είναι: (1) ένα έργο που έχει εκπληρωθεί στο παρελθόν του πιστού, (2) μια διαδικασία στην παρούσα πείρα του πιστού, (3) και το τελικό αποτέλεσμα που θα γνωρίσει ο πιστός κατά την επιστροφή του Χριστού.

Σχετικά με το παρελθόν του πιστού, κατά τη στιγμή της δικαίωσης, αυτός αγιάζεται «διά του ονόματος του Κυρίου Ιησού, και διά του Πνεύματος του Θεού ημών». (Α΄Κορ. ς΄11). Γίνεται "άγιος". Στο σημείο αυτό ο νέος στην πίστη λυτρώνεται και ανήκει καθ'ολοκληρίαν στο Θεό.

Σχετικά με το αποτέλεσμα της κλήσης του Θεού (Ρωμ. α΄7), οι πιστοί ονομάζονται «άγιοι» επειδή είναι «εν Χριστώ Ιησού» (Φιλιπ. α΄1, Ιωάν. ιε΄1-7), όχι ότι έφθασαν σε μια κατάσταση αναμαρτησίας. Η σωτηρία είναι μια παρούσα εμπειρία. Ο Παύλος είπε, «κατά το έλεος αυτού έσωσεν ημάς, διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος» (Τίτον γ΄5), ξεχωρίζοντάς μας και αφιερώνοντάς μας για έναν άγιο σκοπό και μια πορεία με το Χριστό.

2. Υιοθεσία στην οικογένεια του Θεού. Συγχρόνως, οι νέοι στην πίστη έχουν λάβει το «πνεύμα υιοθεσίας». Ο Θεός τους υιοθέτησε ως παιδιά Του, που σημαίνει ότι οι πιστοί είναι γιοι και θυγατέρες του Βασιλιά! Τους κατέστησε κληρονόμους Του «συγκληρονόμοι δε Χριστού» (Ρωμ. η΄15-17). Τι προνόμιο, τιμή και χαρά!

3. Βεβαιότητα της σωτηρίας. Η δικαίωση φέρνει επίσης και τη βεβαιότητα ότι ο πιστός γίνεται αποδεκτός. Φέρνει τη χαρά της επανένωσής του με το Θεό *τώρα*. Άσχετα πόσο αμαρτωλοί υπήρξαν στο παρελθόν τους, ο Θεός συγχωρεί όλους τους αμαρτωλούς, και δεν είμαστε πια κάτω από την καταδίκη και την κατάρα του νόμου. Η λύτρωση έχει γίνει πραγματικότητα. «Διά του οποίου έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος αυτού.» (Εφεσ. α΄7).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

4. Η αρχή μιας νέας και νικηφόρου ζωής. Η πραγματοποίηση που το αίμα του Σωτήρα καλύπτει το αμαρτωλό παρελθόν μας, φέρνει θεραπεία στο σώμα, στην ψυχή και στη διάνοια. Τα αισθήματα της ενοχής μπορούν να καταργηθούν, επειδή μέσω του Χριστού όλα συγχωρούνται, όλα είναι νέα. Με την καθημερινή επιδαψίλευση της χάρις Του, ο Χριστός αρχίζει να μας μεταβάλλει στην εικόνα του Θεού.

Καθώς η πίστη μας σε Αυτόν αυξάνεται, η θεραπεία και η μεταμόρφωση προοδεύει, και Αυτός μας δίνει περισσότερες νίκες κατά των δυνάμεων του σκότους. Η νίκη Του κατά του κόσμου εξασφαλίζει την απελευθέρωσή μας από τη σκλαβιά της αμαρτίας. (Ιωάν. ις'33).

5. Το δώρο της αιώνιας ζωής. Η νέα σχέση μας με το Χριστό φέρει μαζί της το δώρο της αιώνιας ζωής. Ο Ιωάννης βεβαιώνει: «Όστις έχει τον Υιόν, έχει την ζωήν. Όστις δεν έχει τον Υιόν, την ζωήν δεν έχει.» (Α'Ιωάν. ε'12). Το αμαρτωλό παρελθόν μας έχει τακτοποιηθεί. Διαμέσου του Αγίου Πνεύματος μπορούμε να απολαύσουμε τις ευλογίες της σωτηρίας.

Η Εμπειρία της Σωτηρίας και το Παρόν

Με το αίμα του Χριστού που φέρνει καθαρισμό, δικαίωση και αγιασμό, ο πιστός «είναι νέον κτίσμα, τα αρχαία παρήλθον, ιδού τα πάντα έγιναν νέα». (Β'Κορ. ε'17).

Μια Κλήση για Ζωή και Αγιασμό. Η σωτηρία περιλαμβάνει τη διαβίωση καθαγιασμένης ζωής με βάση ό,τι ο Χριστός επιτέλεσε στο Γολγοθά. Ο Παύλος κάλεσε τους πιστούς να διάγουν μια ζωή αφιερωμένη στην αγιότητα και ηθική διαγωγή (Α'Θεσ. δ'7). Για να είναι ικανοί να έχουν την εμπειρία του αγιασμού, ο Θεός έδωσε στους πιστούς «το πνεύμα της αγιωσύνης» (Ρωμ. α'4). Ο Παύλος λέει: «Διά να δώση εις εσάς [ο Πατήρ] κατά τον πλούτον της δόξης αυτού να κραταιωθήτε εν δυνάμει διά του Πνεύματος αυτού εις τον εσωτερικόν άνθρωπον, διά να κατοικήση ο Χριστός διά της πίστεως εν ταις καρδίαις υμών.» (Εφεσ. γ'16,17).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Σαν νέα κτίση, οι πιστοί έχουν νέες ευθύνες. Ο Παύλος λέει: «Καθώς παρεστήσατε τα μέλη σας δούλα εις την ακαθαρσίαν και εις την ανομίαν προς την ανομίαν, ούτω τώρα παραστήσατε τα μέλη σας δούλα εις την δικαιοσύνην προς αγιασμόν.» (Ρωμ. ζ'19). Τώρα πρέπει να ζούμε «κατά το Πνεύμα». (Γαλ. ε'25).

Οι πλήρεις Πνεύματος πιστοί δεν περπατούν κατά τη σάρκα αλλά κατά το Πνεύμα. (Ρωμ. η'1,4). Μεταβάλλονται «επειδή το φρόνημα της σαρκός είναι θάνατος, το δε φρόνημα του Πνεύματος, ζωή και ειρήνη». (Ρωμ. η'6). Διά του Πνεύματος του Θεού αυτοί δεν είναι της σάρκας αλλά του Πνεύματος. (Ρωμ. η'9).

Ο ύψιστος σκοπός μιας ζωής πλήρους Πνεύματος είναι να αρέσει στο Θεό. (Α'Θεσ. δ'1). Ο Παύλος λέει ότι αγιασμός είναι το θέλημα του Θεού. Γι'αυτό «να απέχησθε από της πορνείας» και «να μη υπερβαίνη τις και αδική τον αδελφό αυτού εις το πράγμα τούτο . . . Διότι ο Θεός δεν εκάλεσεν ημάς προς ακαθαρσίαν, αλλά προς αγιασμόν». (Α'Θεσ. δ'3,6,7).

Η Εσωτερική Αλλαγή. Κατά τη Δευτέρα Παρουσία θα μεταλλαχθούμε στο σώμα. Αυτό το φθαρμένο θνητό σώμα θα ενδυθεί την αθανασία. (Α'Κορ. ιε'51-54). Ωστόσο, οι χαρακτήρες μας πρέπει να υπαχθούν στη μεταμόρφωση για να ετοιμασθούν για τη Δευτέρα Παρουσία.

Η μεταμόρφωση του χαρακτήρα εμπεριέχει τη διανοητική και πνευματική όψη της εικόνας του Θεού, όπου «ο εσωτερικός [άνθρωπος] ανανεούται καθ'εκάστην ημέραν». (Β'Κορ. δ'16, Ρωμ. ιβ'2). Έτσι, όπως η γηραιά κυρία της ιστορίας του Ποιμένα του Hermas, η εκκλησία προχωρεί ανανεούμενη εσωτερικά - κάθε πιστός Χριστιανός μεταβάλλεται από δόξα σε δόξα, μέχρι που, κατά τη Δευτέρα Παρουσία, η μεταμόρφωσή του θα ολοκληρωθεί κατά την εικόνα του Θεού.

1. Η ανάμιξη του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος. Μόνο ο Δημιουργός μπορεί να επιτελέσει το δημιουργικό

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

έργο της μεταμόρφωσης της ζωής μας. (Α΄Θεσ. ε΄23). Ωστόσο, δεν κάνει τίποτε χωρίς τη συμμετοχή μας. Πρέπει να τοποθετηθούμε στην ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, που θα το κατορθώσουμε προσβλέποντας στο Χριστό. Καθώς φέρουμε στη σκέψη μας τη ζωή του Χριστού, το Άγιο Πνεύμα αποκαθιστά τις φυσικές, διανοητικές και πνευματικές ικανότητες. (Τίτον γ΄5). Το έργο του Αγίου Πνεύματος αποκαλύπτει το Χριστό και μας αποκαθιστά στην εικόνα Του. (Ρωμ. η΄1-10).

Ο Θεός επιθυμεί να ζει με το λαό Του. Επειδή υποσχέθηκε «θέλω κατοικεί εν αυτοίς» (Β΄Κορ. ζ΄16, Α΄Ιωάν. γ΄24, δ΄12), γι'αυτό ο Παύλος μπόρεσε να πει: «Ο Χριστός ζει εν εμοί.» (Γαλ. β΄20, Ιωάν. ιδ΄23). Η καθημερινή διαμονή του Δημιουργού ανανεώνει το εσωτερικό των πιστών (Β΄Κορ. δ΄16) με την ανακαίνιση της διάνοιάς τους. (Ρωμ. ιβ΄2, Φιλιπ. β΄5).

2. Μετέχοντας στη θεία φύση. «Εδωρήθησαν εις ημάς αι μέγιστα και τίμια επαγγελίαι» από το Χριστό, οι οποίες αποτελούν εχέγγυο της θείας δύναμής Του για να ολοκληρώσει τη μεταμόρφωση του χαρακτήρα μας. (Β΄Πέτρ. α΄4). Αυτή η πρόσβαση στη θεία δύναμη επιτρέπει να προσθέσετε επιμελώς «εις την πίστιν σας την αρετήν, εις δε την αρετήν την γνώσιν, εις δε την γνώσιν την εγκράτειαν, εις δε την εγκράτειαν την υπομονήν, εις δε την υπομονήν την ευσέβειαν, εις δε την ευσέβειαν την φιλαδελφίαν, εις δε την φιλαδελφίαν την αγάπην». (Β΄Πέτρ. α΄5-7). Και συνεχίζει ο Πέτρος: «Εάν ταύτα υπάρχωσιν εις εσάς και περισσεύωσι, σας καθιστώσιν ουχί αργούς ουδέ ακάρπους εις την επίγνωσιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Επειδή εις όντινα δεν υπάρχουσι ταύτα, τυφλός είναι.» (Β΄Πέτρ. α΄8,9)

α. Μόνο μέσω του Χριστού. Εκείνο που μεταμορφώνει τους ανθρώπους στην εικόνα του Δημιουργού τους είναι να ενδυθούν τον Κύριο Ιησού Χριστό ή να γίνουν μέτοχοί Του (Ρωμ. ιγ΄14, Εβρ. γ΄14), «διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος». (Τίτ. γ΄5). Είναι η τελιοποίηση της αγάπης του Θεού μέσα μας. (Α΄ Ιωάν. δ΄12).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Εδώ υπάρχει ένα μυστήριο παρόμοιο με εκείνο της ενσάρκωσης του Υιού του Θεού. Όπως το Άγιο Πνεύμα κατέστησε δυνατόν ο Θεός Χριστός να λάβει συμμετοχή στην ανθρώπινη φύση, έτσι το Άγιο Πνεύμα καθιστά σε μας δυνατόν να λάβουμε συμμετοχή στα γνωρίσματα του θείου χαρακτήρα. Αυτή η προσέγγιση στη θεία φύση ανανεώνει το εσωτερικό του ανθρώπου, κάνοντάς μας χριστόμορφους, αν και σε διαφορετικό επίπεδο: Ενώ ο Χριστός έγινε άνθρωπος, οι πιστοί δε γίνονται θεϊκοί. Μάλλον γίνονται θεόμορφοι στο χαρακτήρα.

β. Μια δυναμική διαδικασία. Ο αγιασμός είναι προοδευτικός. Με την προσευχή και τη μελέτη του Λόγου συνεχώς αυξανόμαστε στην επικοινωνία με το Θεό.

Μια απλή διανοητική κατανόηση του σχεδίου της σωτηρίας δε θα είναι αρκετό. Ο Χριστός αποκάλυψε: «Εάν δεν φάγητε την σάρκα του Υιού του ανθρώπου και πίνετε το αίμα αυτού, δεν έχετε ζωήν εν εαυτοίς. Όστις τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα. Διότι η σαρξ μου αληθώς είναι τροφή και το αίμα μου αληθώς είναι πόσις. Όστις τρώγει την σάρκα μου και πίνει το αίμα μου, εν εμοί μένει και εγώ εν αυτώ.» (Ιωάν. 5'53-56).

Αυτό το σχήμα λόγου αποδίδει την έννοια ότι οι πιστοί πρέπει να αφομοιώσουν τα λόγια του Χριστού. Ο Ιησούς είπε: «Οι λόγοι τους οποίους εγώ λαλώ προς εσάς, πνεύμα είναι και ζωή είναι.» (Ιωάν. 5'63, Ματθ. 5'4).

Ο χαρακτήρας αποτελείται από ό,τι η διάνοια "τρώει και πίνει". Όταν γίνεται η πέψη του άρτου της ζωής, μεταμορφωνόμαστε στην ομοιότητα του Χριστού.

3. Οι δύο μεταμορφώσεις. Το 1517, τον ίδιο χρόνο κατά τον οποίο ο Λούθηρος κάρφωσε τις ενενήντα πέντε θέσεις του στη θύρα του ναού του πύργου στη Βιπτεμβέργη της Γερμανίας, ο Ραφαήλ άρχισε να ζωγραφίζει στη Ρώμη τον περίφημο πίνακά του της Μεταμόρφωσης. Αυτά τα δύο γεγονότα είχαν κάτι το κοινό. Η πράξη του Λούθηρου σημείωνε τη γέννηση της Διαμαρτύρησης, και ο πίνακας του

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Ραφαήλ, χωρίς να είναι η πρόθεση του καλλιτέχνη, ενσάρκωνε το πνεύμα της Μεταρρύθμισης.

Ο πίνακας δείχνει το Χριστό να στέκεται στο όρος, με το δαιμονιζόμενο στην πεδιάδα που προσβλέπει σε Αυτόν με ελπίδα. (Μάρκ. θ'2-29). Οι δύο ομάδες των μαθητών - η μια στο όρος η άλλη στην πεδιάδα, περιγράφουν τους δύο τύπους των Χριστιανών.

Οι μαθητές στο όρος ήθελαν να μείνουν με το Χριστό, φαινομενικά χωρίς να ενδιαφέρονται για τις ανάγκες των ανθρώπων στην πεδιάδα. Στο διάβα των αιώνων πολλοί οικοδόμησαν "όρη" απομακρυνόμενοι από τις ανάγκες του κόσμου. Η πείρα τους ήταν προσευχή χωρίς έργα.

Από την άλλη πλευρά, οι μαθητές στην πεδιάδα εργάζονταν χωρίς προσευχή - και οι προσπάθειες τους να εκβάλουν το δαιμόνιο ήταν ανεπιτυχείς. Πλήθη έχουν παγιδευθεί είτε εργαζόμενοι για τους άλλους χωρίς δύναμη, είτε προσευχόμενοι χωρίς να εργάζονται για τους άλλους. Και τα δύο είδη των Χριστιανών χρειάζονται να έχουν την εικόνα του Θεού αποκαταστημένη μέσα τους.

α. Η αληθινή μεταμόρφωση. Ο Θεός επιθυμεί να μεταβάλει τις αμαρτωλές υπάρξεις κατά την εικόνα Του, μεταμορφώνοντας τη θέληση, τη διάνοια, τις επιθυμίες και το χαρακτήρα τους. Το Άγιο Πνεύμα επιφέρει στους πιστούς μια αποφασιστική αλλαγή όψης. Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθοσύνη, πίστις, πραότητα, εγκράτεια» (Γαλ. ε'22,23), τώρα αποτελεί τον τρόπο ζωής τους - έστω και αν ακόμη παραμένουν φθαρτοί θνητοί μέχρι την επιστροφή του Χριστού.

Αν δεν Του αντισταθούμε, ο Χριστός «θα συνταυτίσει τον εαυτό Του τόσο πολύ με τις σκέψεις και τους σκοπούς μας, θα συνυφάνει τις καρδιές και τις διάνοιές μας τόσο με την ομοιότητα του θελήματός Του, ώστε ενώ υπακούουμε σε Αυτόν, ουσιαστικά θα εκτελούμε τις δικές μας διαθέσεις. Η θέληση, εκλεπτυσμένη και καθαγιασμένη, θα βρίσκει τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση να Τον υπηρετεί.»⁹

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

β. Οι δύο προορισμοί. Η μεταμόρφωση του Χριστού αποκαλύπτει μια άλλη έντονη αντίθεση. Ο Χριστός μεταμορφώθηκε, αλλά, κατά κάποια έννοια, μεταμορφώθηκε και το παιδί στην πεδιάδα. Το παιδί μεταμορφώθηκε σε δαιμονική εικόνα. (Ματθ. θ'1-29). Εδώ βλέπουμε να φωτίζονται δύο αντίθετα σχέδια - το σχέδιο του Θεού να μας αποκαταστήσει και το σχέδιο του Σατανά να μας καταστρέψει. Η Γραφή λέει ότι ο Θεός μπορεί να μας φυλάξει αππαιστούς. (Ιούδα 24). Από την άλλη πλευρά, ο Σατανάς κάνει το παν να μας κρατήσει σε κατάσταση αμαρτωλή.

Η ζωή βρίσκεται σε συνεχή αλλαγή. Δεν υπάρχει ουδέτερο έδαφος. Ή εξαγνιζόμαστε, ή υποβιβαζόμαστε. Ή είμαστε δούλοι της αμαρτίας ή δούλοι της δικαιοσύνης. (Ρωμ. ζ'17,18). Οποιοσδήποτε κατέχει τη διάνοιά μας, κατέχει και εμάς. Εάν, διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, ο Χριστός κατέχει τη διάνοιά μας, γινόμαστε χριστόμορφοι άνθρωποι. Με μια ζωή πλήρη Πνεύματος «αιχμαλωτίζομεν παν νόημα εις την υπακοήν του Χριστού». (Β'Κορ. ι'5). Αλλά η απομάκρυνση από το Χριστό μάς αποκόπτει από την πηγή της ζωής και της αλλαγής, και καθιστά αναπόφευκτη την τελική καταστροφή μας.

Η τελειότητα του Χριστού. Τι είναι βιβλική τελειότητα; Πώς μπορούμε να τη λάβουμε;

1. Βιβλική τελειότητα. Οι λέξεις “τέλειος” και “τελειότητα” στα εβραϊκά είναι *ταμ* ή *ταμίμ* που σημαίνει “πλήρης”, “ορθός”. “ειρηνικός”, “στερεός”, “ολοκληρωμένος”, ή “άμεμπτος”. Στα ελληνικά “τέλειος σημαίνει “πλήρης”, “ολοκληρωμένος”, “ώριμος”, “σε πλήρη ανάπτυξη” και “έχοντας φθάσει στο σκοπό του”.¹⁰

Στην Παλαιά Διαθήκη, αναφερόμενη στους ανθρώπους, η λέξη είχε μια σχετική έννοια. Ο Νώε, ο Αβραάμ και ο Ιώβ, ο καθένας περιγραφόταν ως τέλειος ή άμεμπτος (Γέν. ζ'9, ιζ'1, κβ'18, Ιώβ α'1,18), αν και ο καθένας είχε ατέλειες. (Γέν. θ'21, κ', Ιώβ μ'2-5).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Στην Καινή Διαθήκη *τέλειοι* συχνά χαρακτηρίζονται οι ώριμοι άνθρωποι οι οποίοι αξιοποίησαν κατά τον καλύτερο τρόπο το φως που τους δόθηκε και έφθασαν στο ανώτερο σημείο των πνευματικών, διανοητικών και φυσικών δυνάμεων. (Α΄Κορ. ιδ΄20, Φιλιπ. γ΄15, Εβρ. ε΄14). Οι πιστοί πρέπει να είναι τέλειοι στην περιορισμένη σφαίρα τους, είτε ο Χριστός, όπως ο Θεός είναι τέλειος στην άπειρη και απόλυτη σφαίρα Του. (Ματθ. ε΄48). Στο βλέμμα του Θεού, τέλειο άτομο είναι εκείνος του οποίου η καρδιά και η ζωή ολοκληρη υποτάσσεται στη λατρεία και στην υπηρεσία του Θεού, ο οποίος συνεχώς αναπτύσσεται στη θεία γνώση, και ο οποίος, με τη χάρη του Θεού, ζει σύμφωνα με το φως που έλαβε, απολαμβάνοντας μια νικηφόρο ζωή. (Κολ. δ΄12, Ιακ. γ΄2).

2. Πλήρης τελειότητα εν Χριστώ. Πόσο τέλειοι μπορούμε να γίνουμε; Το Άγιο Πνεύμα μας φέρει την τελειότητα του Χριστού. Με την πίστη, ο τέλειος χαρακτήρας του Χριστού γίνεται δικός μας. Οι άνθρωποι ποτέ δεν μπορούν να απαιτήσουν αυτή την τελειότητα κατά τρόπο ανεξάρτητο, σαν να την κατείχαν έμφυτα ή δικαιωματικά. Η τελειότητα είναι δώρο του Θεού.

Χωρίς το Χριστό οι ανθρώπινες υπάρξεις δεν μπορούν να επιτύχουν τη δικαιοσύνη. Ο Ίδιος είπε: «Ο μένων εν εμοί και εγώ εν αυτώ, αυτός φέρει καρπών πολύν, διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμητε ουδέν.» (Ιωάν. ιε΄5). Ο Χριστός είναι «όστις εγεννήθη εις ημάς σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωσις.» (Α΄Κορ. α΄30).

Αυτές οι ιδιότητες στο Χριστό αποτελούν την τελειότητά μας. Ολοκλήρωσε μια για πάντα την αγιοσύνη και τη λύτρωσή μας. Κανείς δεν μπορεί να προσθέσει σε ό,τι Αυτός έκανε. Το ένδυμά μας για το γάμο, ή το ιμάτιο της δικαιοσύνης κατασκευάσθηκε με τη ζωή, το θάνατο και την ανάσταση του Χριστού. Το Άγιο Πνεύμα τώρα παίρνει το ολοκληρωμένο προϊόν και το κατεργάζεται στη ζωή του Χριστιανού. Με τον τρόπο αυτόν μπορείτε «να πληρωθήτε με όλον το πλήρωμα του Θεού». (Εφεσ. γ΄19).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

3. Προχωρώντας προς την τελειότητα. Ως πιστοί, ποιο ρόλο παίζουμε σε όλη αυτή την υπόθεση; Εφόσον ο Χριστός ενοικεί μέσα μας, αυξανόμαστε σε πνευματική ωριμότητα. Με τα χαρίσματα του Θεού προς την εκκλησία Του μπορούμε να αναπτυχθούμε «εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». (Εφεσ. δ'13). Πρέπει να προσπεράσουμε την εμπειρία της πνευματικής παιδικότητας. (Εφεσ. δ'14), να προσπεράσουμε τις βασικές αλήθειες της χριστιανικής εμπειρίας, προχωρώντας προς τη «στερεά τροφή», την ετοιμασμένη για τους ώριμους πιστούς. (Εβρ. ε'14). Ο Παύλος είπε: «Διά τούτο, αφήσαντες την αρχικήν διδασκαλίαν του Χριστού, ας φερώμεθα προς την τελειότητα.» (Εβρ. ζ'1). Ακόμη είπε: «Τούτο προσεύχομαι, να περισσεύσει η αγάπη σας έτι μάλλον και μάλλον εις επίγνωσιν και εις πάσαν νόησιν, διά να διακρίνητε τα διαφέροντα, ώστε να ήσθε ειλικρινείς και απρόσκοποι μέχρι της ημέρας του Χριστού, πλήρεις καρπών δικαιοσύνης, των διά του Ιησού Χριστού, εις δόξαν και έπαινον Θεού.» (Φιλίπ. α'9-11).

Η καθαγιασμένη ζωή δεν είναι ζωή χωρίς σκληρές δυσκολίες και χωρίς εμπόδια. Ο Παύλος έκανε την παραίνεση στους πιστούς, «μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτών σωτηρίαν». Αλλά πρόσθεσε και τα ενθαρρυντικά λόγια: «Διότι ο Θεός είναι ο ενεργών εν υμίν το θέλειν και το ενεργείν, κατά την ευδοκίαν αυτού.» (Φιλίπ. β'12,13). Ακόμη είπε: «Προτρέπετε αλλήλους καθ'εκάστην ημέραν . . . διά να μη σκληρυνθή τις εξ υμών διά της απάτης της αμαρτίας. Διότι μέτοχοι εγείναμεν του Χριστού εάν κρατήσωμεν μέχρι τέλους την αρχήν της πεποιθήσεως.» (Εβρ. γ'13,14, Ματθ. κδ'13). Αλλά η Γραφή προειδοποιεί: «Εάν ημείς αμαρτάνωμεν εκουσίως, αφού ελάβομεν την γνώσιν της αληθείας, δεν απολείπεται πλέον θυσία περί αμαρτιών, αλλά φοβερά τις απεκδοχή κρίσεως.» (Εβρ. ι'26,27).

Αυτές οι παραινέσεις κάνουν σαφές ότι οι Χριστιανοί «χρειάζονται κάτι περισσότερο από μια καθαρώς νομικίστικη δικαίωση ή καθαγίαση. Χρειάζονται την αγιότητα του χα-

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

ρακτήρα, έστω και αν τη σωτηρία την αποκτάμε μόνο με την πίστη. Ο τίτλος για τον ουρανό βασίζεται στη δικαιοσύνη του Χριστού μόνο. Πρόσθετα με τη δικαίωση, το σχέδιο της σωτηρίας του Θεού μας εξασφαλίζει και τον τίτλο της καταλληλότητας για τον ουρανό διά του ενοικούντος μέσα μας Χριστού. Η καταλληλότητα πρέπει να αποκαλυφθεί στον ηθικό χαρακτήρα του ανθρώπου ως απόδειξη ότι η σωτηρία έχει πραγματοποιηθεί.»¹¹

Με ανθρώπινα λόγια τι σημαίνει αυτό; Η συνεχής προσευχή είναι απαραίτητη για διαβίωση αγιασμένης ζωής, που να είναι τέλεια σε κάθε στάδιο της ανάπτυξής της. «Διά τούτο και ημείς . . . δεν παύομεν προσευχόμενοι . . . διά να περιπατήσητε αξίως του Κυρίου ευαρεστούντες κατά πάντα, καρποφορούντες εις παν έργον αγαθόν, και αυξανόμενοι εις την επίγνωσιν του Θεού.» (Κολ. α΄9,10).

Καθημερινή Δικαίωση. Όλοι οι πιστοί που διάγουν μια αγιασμένη ζωή πλήρη Πνεύματος, χρειάζονται μια συνεχή καθημερινή δικαίωση. Τη χρειαζόμαστε για τις ενσυνείδητες παραβάσεις και για τα λάθη που μπορεί να κάνουμε αθέλητα. Συνειδητοποιώντας την αμαρτωλότητα της ανθρώπινης καρδιάς, ο Δαβίδ εκκλιπάρησε συγχώρηση «από των κρυφίων αμαρτημάτων». (Ψαλμ. ιθ΄12, Ιερ. ιζ΄9). Μιλώντας ειδικά για τις αμαρτίες των πιστών, ο Ιωάννης μάς βεβαιώνει ότι «έχομεν Παράκλητον προς τον Πατέρα τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον». (Α΄Ιωάν. β΄1).

Η Εμπειρία της Σωτηρίας και το Μέλλον.

Η σωτηρία μας εκπληρώνεται τελικά και ολοκληρωτικά όταν δοξασθούμε είτε με την ανάσταση είτε με την αρπαγή μας στον ουρανό. Με το δοξασμό ο Θεός μοιράζεται με τους λυτρωμένους την ακτινοβόλουσα δόξα Του. Αυτή είναι η ελπίδα στην οποία προσβλέπουμε όλοι εμείς σαν παιδιά του Θεού. Ο Παύλος είπε: «Και καυχόμεθα εις την ελπίδα της δόξης του Θεού.» (Ρωμ. ε΄2).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Αυτή η ελπίδα εκπληρώνεται κατά τη Δευτέρα Παρουσία όταν ο Χριστός εμφανίζεται «εις τους προσμένοντας αυτόν διά σωτηρίαν». (Εβρ. θ'28).

Δοξασμός και Αγιασμός. Η ενοίκηση του Χριστού στην καρδιά μας είναι ένας από τους όρους για τη μέλλουσα σωτηρία - ο δοξασμός των θνητών σωμάτων μας. Ο Παύλος είπε «ο Χριστός εις εσάς η ελπίς της δόξης» (Κολ. α'27), εξηγώντας σε ένα άλλο μέρος «εάν δε κατοική το Πνεύμα του αναστήσαντος τον Ιησούν εκ νεκρών, ο αναστήσας τον Χριστόν εκ νεκρών θέλει ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα υμών, διά του Πνεύματος αυτού του κατοικούντος εν υμίν». (Ρωμ. η'11). Ακόμη μας βεβαιώνει «ότι σας εξέλεξεν ο Θεός απ' αρχής εις σωτηρίαν διά του αγιασμού του Πνεύματος και της πίστεως της αληθείας . . . προς απόλαυσιν της δόξης του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού». (Β' Θεσ. β'13,14).

Μαζί Του, είμαστε ήδη στην αίθουσα του θρόνου στον ουρανό. (Κολ. γ'1-4). Εκείνοι οι οποίοι έγιναν «μέτοχοι του Αγίου Πνεύματος», ήδη έχουν γευθεί «τας δυνάμεις του μέλλοντος αιώνος». (Εβρ. ζ'4,5). Ενατενίζοντας στη δόξα του Θεού και προσηλώνοντας τα μάτια μας στον ελκυστικό και αξιαγάπητο χαρακτήρα του Χριστού, «μεταμορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα από δόξης εις δόξαν» (Β' Κορ. γ'18), προετοιμαζόμενοι για τη μεταμόρφωση που θα γνωρίσουμε στη Δευτέρα Παρουσία.

Η λύτρωσή μας και η υιοθεσία μας ως παιδί του Θεού λαμβάνει χώρα στο μέλλον. Ο Παύλος λέει: «Η μεγάλη προσδοκία της κτίσεως περιμένει την φανέρωσιν των υιών του Θεού», προσθέτοντας «και ουχί μόνον αυτή, αλλά και αυτοί οίτινες έχομεν την απαρχήν του Πνεύματος, και ημείς αυτοί στενάζομεν εν εαυτοίς, περιμένοντες την υιοθεσίαν, την απολύτρωσιν του σώματος ημών.» (Ρωμ. η'19,23, Εφ. δ'30).

Αυτό το κορυφαίο γεγονός λαμβάνει χώρα επί «των καιρών της αποκαταστάσεως πάντων». (Πράξ. γ'21). Ο Χριστός το ονομάζει «παλιγγενεσία». (Ματθ. ιθ'28). Τότε «και

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

αυτή η κτίσις θέλει ελευθερωθή από της δουλείας της φθοράς, και μεταβή εις την ελευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεού». (Ρωμ. η΄21).

Η βιβλική άποψη ότι κατά μία έννοια η υιοθεσία και η απολύτρωση - ή η σωτηρία - "ήδη" έχουν εκπληρωθεί, και ότι κατά μία άλλη έννοια δεν έχουν ακόμη εκπληρωθεί, προκαλεί σύγχυση σε πολλούς. Μια μελέτη ολοκληρωμένης θεώρησης του έργου του Χριστού ως Σωτήρα δίνει την απάντηση. «Ο Παύλος συσχέτισε την *παρούσα σωτηρία* με την *πρώτη* έλευση του Χριστού. Στον ιστορικό σταυρό, στην ανάσταση και στην ουράνια διακονία του Χριστού εξασφαλίζονται μια για πάντα η δικαίωσή μας και ο αγιασμός μας. Όμως τη *μέλλουσα σωτηρία* μας, το δοξασμό των σωμάτων μας ο Παύλος τα συσχέτισε με τη *δεύτερη* έλευσή Του. Γι'αυτό Παύλος μπορεί να πει συγχρόνως: "εσώθημεν" έχοντας υπόψη το σταυρό και την ανάσταση του Χριστού στο παρελθόν, και "δεν εσώθημεν έτι" έχοντας υπόψη τη μέλλουσα επιστροφή του Χριστού να λυτρώσει τα σώματά μας.»¹²

Τονίζοντας την παρούσα σωτηρία μας και αποκλείοντας τη μέλλουσα σωτηρία μας, δημιουργούμε μια λαθεμένη, ατυχή κατανόηση της ολοκληρωμένης σωτηρίας που προσφέρει ο Χριστός.

Δοξασμός και Τελειότητα. Μερικοί, λαθεμένα, πιστεύουν ότι η ύστατη τελειότητα που ο δοξασμός θα φέρει, είναι ήδη εφικτή στους ανθρώπους. Αλλά ο ίδιος ο Παύλος, αυτός ο καθιερωμένος άνθρωπος του Θεού, έγραψε προς το τέλος της ζωής του: «Ουχί ότι έλαβον ήδη το βραβείον, ή έγειαυα ήδη τέλειος, τρέχω όμως κατόπιν ίσως λάβω αυτό, διά το οποίο και ελήφθην υπό του Ιησού Χριστού. Αδελφοί, εγώ δεν στοχάζομαι εμαυτόν ότι έλαβα αυτό. Αλλ'έν πράττω, τα μεν οπίσω λησμονών, εις δε τα έμπροσθεν επεκτεινόμενος τρέχω προς τον σκοπόν διά το βραβείον της άνω κλήσεως του Θεού εν Χριστώ Ιησού.» (Φιλιπ. γ΄12-14).

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Ο αγιασμός είναι μια ισόβια διαδικασία. Η τελειότητα είναι τώρα δική μας μόνο εν Χριστώ, αλλά η ύστατη, η καθολοκληριαν μεταμόρφωση της ζωής μας στην εικόνα του Θεού θα λάβει χώρα κατά τη Δευτέρα Παρουσία. Ο Παύλος νουθετεί: «Ο νομίζων ότι ίσταται, ας βλέπη μη πέση.» (Α΄Κορ. ι΄12). Η ιστορία του Ισραήλ και οι βίοι του Δαβίδ, του Σολομώντα και του Πέτρου αποτελούν σοβαρές προειδοποιήσεις για όλους. «Όσο διαρκεί η ζωή, είναι ανάγκη να προσέχουμε με σταθερότητα τα συναισθήματα και τα πάθη μας. Υπάρχει εσωτερική διαφθορά, υπάρχουν εξωτερικοί πειρασμοί, και οπουδήποτε το έργο του Θεού θα προχωρεί, ο Σατανάς σχεδιάζει να επινοήσει καταστάσεις ώστε ο πειρασμός να έρθει στην ψυχή με υπερβολική δύναμη. Ούτε μια στιγμή μπορούμε να είμαστε ασφαλείς παρά μόνο στηριζόμενοι στο Θεό, και η ζωή μας κρυμμένη με το Χριστό στο Θεό.»¹³

Η τελική δημιουργική μεταμόρφωση επιτελείται όταν ενδουθούμε την αφθαρσία και την αθανασία, όταν το Άγιο Πνεύμα αποκαταστήσει πλήρως την πρωταρχική δημιουργία.

Το Θεμέλιο της Αποδοχής μας από το Θεό

Ούτε τα χριστόμορφα χαρακτηριστικά γνωρίσματα, ούτε η άσπογη συμπεριφορά είναι το θεμέλιο να γίνουμε δεκτοί από το Θεό. Η σώζουσα δικαιοσύνη έρχεται από το μόνο δίκαιο Άνθρωπο, τον Ιησού, και τη μεταδίδει σε μας το Άγιο Πνεύμα. Δεν μπορούμε να συμβάλουμε σε τίποτε για τη δωρεά της δικαιοσύνης του Χριστού. Μόνο να τη λάβουμε μπορούμε. Κανείς παρά μόνο ο Χριστός είναι δίκαιος. (Ρωμ. γ΄10). Μια ανεξάρτητη ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι «ως ρυπαρόν ιμάτιον». (Ησ. ξδ΄6, Δαν. θ΄7,11,20, Α΄Κορ. α΄30).¹⁴

Ακόμη, και ό,τι κάνουμε σε ανταπόκριση της σώζουσας αγάπης του Χριστού, δεν μπορούμε να διαμορφώσουμε τη βάση της αποδοχής μας από το Θεό.

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

Η αποδοχή μας βασίζεται στη δικαίωνουσα δικαιοσύνη, ή στην αγιάζουσα δικαιοσύνη, ή και στα δύο; Ο Ιωάννης Καλβίνος επισήμανε ότι όπως «ο Χριστός δεν μπορεί να διαιρεθεί σε τμήματα, έτσι και δύο πράγματα, δικαίωση και αγιασμός, που αντιλαμβάνομαστε να είναι ενωμένα με Αυτόν, είναι αχώριστα.»¹⁵ Τη διακονία του Χριστού πρέπει να τη βλέπουμε στο σύνολό της. Με τον τρόπο αυτόν αποφεύγεται η εικασία γύρω από αυτές τις δύο εκφράσεις «προσπαθώντας να δώσουμε λεπτομερέστατα τον ορισμό των λεπτών σημείων της διάκρισης μεταξύ δικαίωσης και αγιασμού. . . Γιατί προσπαθούμε να είμαστε πιο λεπτομερείς από ό,τι είναι η Γραφή σε ζωτικά ζητήματα της δικαίωσης διαμέσου της πίστης;»¹⁶

Όπως ο ήλιος φωτίζει και ζεσταίνει με την ίδια λειτουργία, έτσι και ο Χριστός έγινε για μας δικαιοσύνη καθώς και αγιασμός. (Α΄ Κορ. α΄30). Όχι μόνο δικαιωθήκαμε καθ'όλα, αλλά και αγιαστήκαμε καθ'όλα από Αυτόν.

Το Άγιο Πνεύμα προσφέρει το «τετέλεσται» του Γολγοθά, εφαρμόζοντας σε μας τη μοναδική εμπειρία του να δεχθεί ο Θεός την ανθρωπότητα. Αυτό το «τετέλεσται» του σταυρού θέτει υπό αμφισβήτηση κάθε άλλη ανθρωπινή προσπάθεια να κερδίσει την αποδοχή. Προσφέροντας τον Εσταυρωμένο, Το Άγιο Πνεύμα προσφέρει το μόνο θεμέλιο να γίνουμε αποδεκτοί από το Θεό, εφοδιάζοντας το μόνο γνήσιο τίτλο διαθέσιμο για τη σωτηρία μας.

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. T. F. Torrance, *Royal Priesthood*, *Scottich Journal of Theology Occasional Papers*, Ap. 3 (Edinburgh: Oliver and Boyd, 1963), σελ. 48.

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

2. Δείτε «Conversion» και «Repent Repentance» *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 235, 933.

3. W. E. Vine, *An Expository Dictionary of the New Testament Words* (Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell, 1966), σελ. 284-286. William F. Arndt and F. Wilbur Gingrich, *A greek English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature* (Chicago IL: University of Chicago Press, 1973), σελ. 196.

4. «Justification», *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 635.

5. LaRondelle σελ. 47.

6. «Sanctification», *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 979

7. Αυτόθι.

8. White, Μηνύματα στα Νειάτα, σελ. 20.

9. White, Η Ζωή του Χριστού, σελ. 642.

10. «Perfect, Perfection», *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 864.

11. LaRondelle, σελ. 77.

12. Αυτόθι, σελ. 89.

13. White in *SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 2ος τόμος, σελ. 1032.

14. Αναφερόμενη στο Χριστό, τον Αρχιερέα μας, η Χουάιτ είπε: «Οι θρησκευτικές τελετές, οι προσευχές, η δοξολογία, η εξομολόγηση των αμαρτιών ανέρχονται από τους ειλικρινείς Χριστιανούς σαν θυμίαμα στο ουράνιο αγιαστήριο, αλλά περνώντας από τους διεφθαρμένους διαύλους της ανθρωπότητας, είναι τόσο μολυσμένες, που αν δεν εξαγνισθούν με το αίμα, δεν μπορούν ποτέ να είναι άξιες ενώπιον του Θεού. Δεν ανέρχονται με ακηλίδωτη καθαρότητα, και αν ο Μεσίτης, ο καθήμενος στα δεξιά του Θεού, δεν καθαρίσει και παρουσιάσει όλα με τη δικαιοσύνη Του, τίποτε δε γίνεται δεκτό στο Θεό. Όλο το θυμίαμα από τα επίγεια αγιαστήρια πρέπει να υγρανθεί με τις εξαγνίσουσες σταγόνες του αίματος του Χριστού.» *Selected Messages*, 1ος τόμος, σελ. 344.

10. Η εμπειρία της σωτηρίας

15. Calvin, *Institutes of the Christian Religion* (Grand Rapids: Associated Publishers and Authors, Inc. n.d.) III, 11,6.

16. White in *SDA Bible Commentaty*, αναθεωρημένη έκδοση, 6ος τόμος, σελ. 1072.